

Радомир Д. Митрић

КИНО „МЕДИТЕРАН”

MEZZOGIORNO

Јурино кроз сунца романског југа,
на гривама арабера, очију ужагрелих.

Дишу градови под житом, грекоколонеде вире,
руку пружених у небо, прслон антиком.

Попут праска птица у узгону, тјераних горе
ка сјеверу, у Умбрију. Тамну као маслиници
сараценски, кроз које промиче неумрла сјен
поете Квазимода, јединог будног писара ртова
ових самотних, под којима труле лађе феничке,
у пурпуру што се враћа шкољкама узморја.

Тамне су и очи кипариса забодених у пејсаж,
у небо боје нафтне мрље што се љеска и залијеће
водом о хридине. С одбаченом пластиком,
с леутима ислуженим, што се као авети плазе,
попут сатира у поворци карневалској, маскама
питураним у доба кад бози још нису одбјегли увис.

Оштрооке, овдашње жене вире испод тирамола,
из понистри црних као с некропоља Панталике.
живот им је сведен на плахту, тихо службаство.

Оштар мирис мошуса и лаванде мијеша се у зраку
густом попут смоле борова што пландују горе
у брдима и вилама-рустикама. Колибама шиндре.

Испијамо блиједожуту Стрегу, клизи низ грло,
суво од прашине што ваља се уличицама уским,
немирним попут књиге писане на Патмосу.

Инсекти који пунктирају воће, у брују, приљежно,
налик францисканцима, над нама су, крај је свијета,
и пучина се ломи звучно као погача тајновечерња.

Као свод над Помпејом, пред окамењење.
Или камарила глувог камена над Камарином,
док шилоко труби незнано коме, пустим пјешчарама.

ЛЕВАНЦО, ЛЕВИТАЦИЈЕ

Свијет почиње и нестаје иза руба твог осмијеха.
Тамо гдје срце туче попут мајчине сингерице,
у докасној ноћи сипљивог предграђа. Острво смо
што израња га море, страшћу младобогова кад воле.

Љутика што гули је рука рибареве жене. Смоква
усисана с љетом у жустром језику приморкиња,
у окапину о коју ломе се маестрали. Бритка притка
с које љутит блавор палаца. Струга иза које вире
гладне очи стидних шињорина што надраста их самоћа.

Verde que te quiero verde. Рај има зелену боју
твојих очију. Андалуску. Тамне маховине полегле
по рововима Вердена гдје лежи читава једна младост
и мртва израста у црну шуму над којом зврје дронови.
Мора уз обалу Леванца, у којем ми пливаш сучелице,
попут делфинке у боји оникса са стропа ђеновске пећине,
која прати свог мужјака еонима, у угљен палеолита.

У врт у којем све мирише по кардамону, вријеску
и шпарогама. На квасину и на жилавку златну попут
ореола Фра Анђеликових анђела. Тијела знојава кад
су под копораном, јечермом вечерњег руја, кад
сине нагота смуку у узмолу за мало вименог млијека.

АКО НЕКАД ИПАК КАЖЕМ ЗБОГОМ

У тај час, еје ће, све, и креје из стрњака подићи главе своје увис, у чуду, вјетар ће задувати бурно низ улице градова којима сам ходио, планинама самотних узлета, и земља ће травама дати знак да заспу, шумором крви превреле, Алфејеве, што жубори ка суморном Флегетону.

Свенуће нарцис шаронски у твојим остарјелим рукама.

У доморју зањакаће товар, света животиња бурлачка, у црним шумама на сјеверу собови ће отпухивати топлу пару, у лед, нијемо, налик души што се расплињава у иње сињег неба. Пукнуће чахура рогача у хладу што нас наге памти. Сликама живота што врти се унатрашке, у каруселу.

Ако некада ипак кажем збогом, стремен ће седлен пасти и бијелац ће се аму отргнути, пред црностриговима смрти.

Сједовласе ће виле-бродарице све пратити са смијешком.

Зрикавци ће неуморно гудити у јари о томе суноврату, хермиту из тамних вртова, виолини црвоточној, распуклој.

Што сам био него свједоком љубави, барчица отиснута у пучину твојих очију. Љуљ и жуљ несталих еона, крлетка срцу што стријеловито је тукло у њедрима кумрије, присоју.

Ако се и то деси, не тугуј, иза душе остане прираслица души што јој би пар, као иза тијела што остају сјене. Риб̄а што их на руке хватасмо у рукавцима ријеке Стримон, љетима у којима се вољесмо као богови. Ако ипак кажем збогом некад, призиви у вид љестве Јаковљеве, којима краја нема.

Ако и *кад* зажмурим знај да сваком изгнанству дође крај. Остаће епиграми урезани у цријепуље, црна сунца остракона.

ВЕРСИ ШКРИЊА ДЈЕВОЈАЧКИХ

Острва безобална океана, којим јуре оркани и вали,
тихост бисерја у шуштању, те шкољке, икра та незобана,
олтари дуборезани трпљењима, то су шкриње ваше,

Наусикаје давних наших јуности, што улазисте нам
у животе са свјетлозаром муња. Колико стријељњи
и страхова стоји забрављено у томе сужањству,
колико кикота под локотима овјешталих дана.

Читава Естремадура патње ту лежи, запала бичу
Реконкисте. Тијелом што гори на ломачи стравној.

Шкопљено ишчекивањима пустим, са горчином
прећутаних ријечи удну те лађе бесидрене, до које
ронили су просци, тражећи вјенчаницу под кâмѡм
деветога мора. Над њим братску би гвардију
држао обично рак-заточник, сурово и надобудно,
док су копрену китили анђели и свеци-заштитници.

Хиљаде свјетлаца слијетало би на гола рамена невјестина,
тај склад што самовао је у чамотињи, под восковачом,
предући уз преслицу, слутећи на крају конца руке
изабраникове, који ће отпечатити тај завјетни ковчег,

једном засвагда. Он, који ће доћи у галопу коњице,
што руши и пара све мреже тог тајног криволова,
да те избави из те чамовине, са преобуком, носећи
те горе на громовима у дворе своје од зелене чоје.

Узбирући ружу неузбрану, орошену сузама од радости
у трену кад слазе у тебе вучице проклетијске, очњаке
што заривају у модро месо југа, над софром у част
твога спаса, Thalassa, гипкост твога тијела свира
химне под тамним бокором жила што трепте од трења,
у дитирамбе индига, у голу со што засјаће на мјесечини.

ЕКЛЕКТИЧАРЕВА НОЋНА ПЈЕСМА

У освиту ноћном расту барикаде тијела
и мири се све. Чета се окашњела, пчелиња,
враћа кошници са испаше са клобуцима сунаца
мјесто очију. Сад трен је да тама умири
биоњачу зорљива ока и настани се у језеру
јзенице. У вајату омрклом слијеп бивам.

Твоје су груди зубље, фењери што ме воде,
стази коју утрђе моје уморне мишице.
Над безданом искрсну приљубљености,
пољуби понорни, над горућим грмом.

Кикоти. Упрт у тебе, као лађа у Сцилу,
бивам вјетар што обручио се на вијењак,
у олују. Налик кољу што стогове подупире.

Копулат, плутан чеп што печата боцу.

А ти канија ножу што рије као црницу рило
кртичње, упорно и дуго. Карлица планинкина
у коју ће се разлити млијеко небесно.

Све што вриједи, у дубокој се тишини ствара.

Мливо, звјездан паспаљ који нас голе огрне.
Ореол. У срми си срна, жеравица што запламти
сваким мојим уздахом, луча што освјетљава
мој шеол, коју распирујем, мјеховима
ковачким. Пелуд блуда, систрум што урања

у амбру и тврди се за вјечност. Опоро вино
у мјешинама за виновнике раскорачења.
До шибања треба вољети, крволиптања. Распет
у теби, док излазим у праску праскозорја.

СИМОНОПЕТРА, О УСПЕЊУ

Александру Марићу

Шта чека и слути на присмотри анђеоској,
на овој каменштини сињој, паслика твоја,
боже отаца мојих, док око ногу нам,
као вали, крваве, роје се ројте демона?

У чардаку ни над небом ни над земљом,
хриди са које душе се у отворено небо уздижу,
попут ранојутарњих катавасија, из кама гдје
благује сјеме јечменика у штирову загрљају.

Све што губим пред очима ми стоји, зажмурим ли.

У невидјелу, како нам и пролази вијек,
у оку што нас чарно лаже. Од Дафнија, натрен,
просијевне муња и као клатном врати нас
уназад, у жиће, из закораченог бездна,
лијева рука Марије из Магдале.

Скидокрстна и блага, из пјева сирина у карст,
у карантин. Из горућега Пакла у Лазарет
клете трпње, гдје тресосмо одежде пуне
гријехова као живина перје од текути.

Лебдио си, Силни, као громова син на гори
Таворској, свуноћ, тада, над пачетворином
овог манастира, који пркосио је дажду и пламу
што сажгао га је у трајању, скоро свег.

Како си пружао руке к нама, тако су из бисага
пуних испадале коине сребрених пјастара,
одзвањајући тупим ударцима о стијење у паду.

Плућа нам бјеху органи свираца што славе
име успења, у вечерњем поју братије.

Над молебанима за падавичаре и отпаднуге,
над оне пале у кукољ, у драч, под мачеве
горде, сејменске. Над клонулима, којима си

љествичник, буди и нашем разгријешењу.
Божјацима што изгријевају свједоцбом чуда.
Задјевени у предиио ватре, што пали гробни ам.